

พุทธธรรมคำสอนพร้อมคำสวด
เพื่อความเจริญสุขสดใสในชีวิต

สวดมนต์
รักษาโรค ยามเจ็บไข้
สมุณไพรรักษาด้วยยามเจ็บป่วย

เรียบเรียงโดย : ไพยนต์ กาสี

อ่านสิบรอบ คิดสิบหน ฝึกฝนปัญญา ฉลาดใช้ เจริญชีวิต ชีวิตมีสติ สนุก สุข สงบ เย็น

สวดมนต์ รักษา **โรค** ยามเจ็บไข้ สมุณไพรรักษาด้วยยามเจ็บป่วย

คำสอนพร้อมคำสวด

- : พุทธมนต์ เพื่อเสริมกำลังใจ ปิดเป่าโรคภัยให้หายพลัน
- ธรรมโอสถ ยาสามัญประจำบ้านที่ควรมีไว้ติดตัวในยามเจ็บไข้
- สมุณไพรไทย ใช้บรรเทารักษาโรคให้ห่างหาย

เรียบเรียงโดย : ไพชน์ กาลี (น.ร.เอก, ป.ร.๒, พร.บ., น.บ.)

ในนามคณาจารย์สำนักพิมพ์เชียงใหม่ เพียรเพื่อพุทธศาสน์

บรรณาธิการสาระ :	ศักดิ์สิทธิ์ พันธุ์รัตน์	บรรณาธิการศิลปะ :	อนุชิต คำของเมือง
ออกแบบปก/รูปเล่ม :	เสาวณีย์ เพ็ญตรง	พิมพ์ข้อมูล :	ธนาวรรณ ชันแข็ง
พิสูจน์อักษร :	มานิตย์ กองษา	ภาพประกอบเรื่อง :	สมศวรร กองสีลา

ป ัจฉาธรรม
ช ี จิตมัทธานุภาพ
ไ ติ สติปัฏฐาน

เมื่อพูดถึงโรค มี ๒ ประเภทหลักๆ คือ โรคทางกาย โรคทางใจ
ธรรมะ เป็นเสมือนยารักษาโรค พระพุทธเจ้าทรงมีพระนามิตถกนาม* ว่า
ภิกษุโก คือ ทรงเป็นศัลยแพทย์ผู้ทำการรักษาโรค ด้วยตัวยาอันศักดิ์สิทธิ์
ได้แก่ ธรรมโอสธที่พระองค์ค้นพบ พุทธบริษัท เป็นทายาทโดยธรรมที่รับ
มรดก คือ ตั้รับยาธรรมโอสธนั้นมาปฏิบัติ แนะนำผู้อื่นให้ได้รับและปฏิบัติตาม

การนำหลักธรรมของพระพุทธศาสนาออกเผยแพร่ จึงเป็นเสมือน
การบอกยารักษาโรคให้กับผู้อื่น ซึ่งต้องบอกยาอย่างถูกต้อง มิเช่นนั้นอาจ
เป็นอันตรายแก่ผู้ใช้ ดังนั้น ถ้าจะให้ได้ผลสมบูรณ์ทุกประการ ผู้รับนำไป
ใช้ได้ทันที ต้องบอกยาธรรมโอสธให้ครบสูตร ๓ อย่าง คือ

๑. บอกตัวยา หมายถึง ส่วนผสมยาธรรมโอสธที่เป็นฝ่ายปริยัติ
คือ ส่วนที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงเป็นหัวข้อธรรมไว้สำหรับศึกษา

๒. บอกวิธีใช้ หมายถึง ส่วนผสมยาธรรมโอสธที่เป็นฝ่ายปฏิบัติ
คือ นำความรู้ที่ได้จากการศึกษานั้นมาปฏิบัติ

* อ่านว่า เน-มิ-ตะ-กะ-นาม หมายถึง พระนามที่ตั้งตามลักษณะ คุณสมบัติเฉพาะพระองค์
ของพระพุทธเจ้า

๓. บอกระรพคุณ หมายถึง ส่วนผลสมยาธรรมโอสถที่เป็นฝาย
ปฏิเวธ คือ ผลที่ได้รับจากการปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนนั้น

วิธีสวดมนต์รักษาใจยามเจ็บไข้ เป็นธรรมโอสถขนานหนึ่งที่
สำนักพิมพ์เสียงเชียง เพียรเพื่อพุทธศาสน์ จัดพิมพ์เผยแพร่ โดยคำนำหลัก
การบอกยาคังกล่าว จึงได้บอกครบสูตรคำรับยาธรรมโอสถ คือ

บอกด้วยา คือ บอกถึงความเป็นมา ความหมายโดยทำคำแปล
กำกับไว้ พร้อมทั้งแนะนำวิธีสวด เพราะการสวดก็คือการท่องเพื่อให้จำ
อันเป็นวิธีการเรียนรู้ที่มีมาแต่โบราณกาล = **ปริยัติ**

บอกวิธีใช้ คือ บอกถึงวิธีปฏิบัติตนตามความหมายในบทที่สวด ไว้
อย่างครบถ้วน = **ปฏิบัติ**

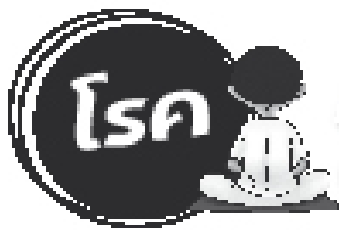
บอกระรพคุณ คือ บอกถึงผลที่จะได้รับจากการปฏิบัติตาม = **ปฏิเวธ**
หวังว่าหนังสือสวดมนต์รักษาโรคยามเจ็บไข้ และสมุนไพรรักษา
ตัวยามเจ็บป่วย จักเป็นธรรมโอสถที่ช่วยรักษา ป้องกัน และบรรเทาความ
เจ็บป่วยของท่านให้หายไปพลัน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นท่านต้องสละเวลานั่งสงบใจ
แล้วลงมือสวดสาธยาย ทำความเข้าใจความหมายในบทสวด และปฏิบัติ
ตามวิธีที่แนะนำไว้ และท้ายสุดขอขอบพระคุณบรรพบุรุษไทยที่คิดค้น
ด้วยาสมุนไพรวีรรักษาโรคมา ณ โอกาสนี้

ด้วยใจปรารถนาให้ทุกท่านมีสุขภาพแข็งแรงทั้งกาย-ใจ

ไทยนต กาสี

น.ธ.เอก, ป.ธ.๒, พธ.บ., น.บ.

รวบรวม/เรียบเรียงในนามคณาจารย์
สำนักพิมพ์เสียงเชียง เพียรเพื่อพุทธศาสน์

รู้ความหมาย เข้าใจวิธีสวดมนต์ ดลผล คือ หายป่วย

การสวดมนต์ จะเกิดผลเป็นรักษาโรคให้หาย ควรเข้าใจก่อนว่าโรคคืออะไร ? การสวดมนต์ ช่วยให้หายจากโรคอย่างไร ?

คำว่า โรค แปลว่า สภาวะผู้ทำลายอวัยวะน้อยใหญ่, ความเจ็บไข้, ความไม่สบาย โรคภัยไข้เจ็บ กล่าวได้ว่าเป็นสมบัติติดตัวมนุษย์ ดังมีหลักธรรมบทหนึ่งชื่อว่า อภินพิจจเวกขณะ* แปลว่า ธรรมที่ทรงแนะนำให้พิจารณาอยู่เป็นประจำ ในบทนี้มีข้อหนึ่งพูดถึงเรื่องความเจ็บป่วยว่า พยาธิมฺโมมฺหิ พยาธิ อนตฺติโต* แปลว่า เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้ ฉะนั้น จงอย่าตกใจกลัวความเจ็บไข้ได้ป่วยที่เกิดขึ้นเลย

* อ่านว่า อะ-พิน-หะ-ปิต-จะ-เวก-หะ-หนะ
* อ่านว่า พะยา-หิ-หิม-โมม-หิ พะยา-หิง อะ-นะ-ติ-โต (พะยา ออกเสียงสระอะ ตรงคำว่า พระ ครึ่งเสียง หลักไวยากรณ์บาลี เรียกว่า ออกเสียง กึ่งมาศรา)

คนไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน จึงเป็นผู้มีโชควาสนาอย่างที่สุด
ตั้งพระพุทธเจ้าตรัสไว้โนพระสูตรต้นตปิฎก ขุททกนิกาย ธรรมบทว่า
อาโรคฺยปรมา ลาภา* แปลว่า ความไม่มีโรค เป็นลาภอย่างยิ่ง เป็นลาภ
อย่างไร ? จะเข้าใจอย่างถึงแก่นแท้ ก็ต่อเมื่อเกิดความเจ็บไข้ขึ้นในชีวิต
เพราะคนเราเมื่อเกิดโรคภัยไข้เจ็บแล้ว ต่างก็ชวนชวยหาวิธีรักษา หมอ
ท่านโต ยาขนานไหนที่ใครว่าดี ก็พร้อมใช้เงินมากน้อยอย่างไรไม่เคยเสียดาย
ขอเพียงให้หายจากความเจ็บไข้ที่เป็นอยู่ก็พอ แล้วอย่างนี้จะไม่เรียกว่า ความ
ไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ ได้อย่างไร

โรค เมื่อแยกโดยประเภทแล้วมีอยู่ ๒ ชนิด ได้แก่

โรคทางกาย คือ ความเจ็บป่วยต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งภายในและ
ภายนอกกายเรา

โรคทางใจ คือ อาการที่จิตใจเกิดความแปรปรวนไปตามอำนาจ
ของกิเลส ดังหลักฐานในคัมภีร์สูตรต้นตปิฎก อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต
โรคสูตร ว่า

“คนที่ไม่มีโรคทางกาย
ตั้งแต่มีอายุ ๑ ปี
จนถึงเกิน ๑๐๐ ปี
ยังนอนหาได้
แต่คนที่ไม่มีโรคทางใจ
แม้เพียงครู่เดียวหาได้ยาก
เว้นแต่ท่านผู้หมกมิดแวมส์ คือ นระอวหันท์”

* อ่านว่า อา-โร-คะยะ-ปะ-ระ-มา ลา-พา

สมมติฐานที่ทำให้เกิด

โรคทาง

กาย

โรคทางกาย อาจเกิดขึ้นได้ด้วยสมมติฐาน ๘ ประการ ดังในคัมภีร์
พระสุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค สีวกสูตร ว่า

“ความเจ็บป่วยอาจมีสาเหตุจาก คีเป็นเหตุ, เสมหะเป็นเหตุ, วมเป็นเหตุ,
มัทังคี วม เสมหะเป็นเหตุ, จุกุกวแปรปรวน, บริหารร่างกายไม่สมถะเสมอ, ถูกทำร้าย,
ฉกกรรม”

จำได้ว่า มีคุณลุงท่านหนึ่ง อ่านหนังสือโพชฌังคปริตรโทรมาถาม
พร้อมแนะนำว่า น่าจะบอกตัวอย่างโรคที่เกิดจากสาเหตุทั้ง ๘ นั้นด้วย แต่
จากข้อจำกัดความรู้ทางแพทย์ ขออธิบายเท่าที่ค้นข้อมูลได้ ดังนี้

๑. โรคที่เกิดจากคิ คี เป็นอวัยวะภายในของคนและสัตว์ บรรจุ
น้ำสีเขียวข้นหลังจากดับ ทำหน้าที่ย่อยอาหาร โรคที่เกิดจากคีเป็นเหตุ เช่น
ดีซ่าน, นิ่วในถุงน้ำดี, ท่อน้ำดีอักเสบ, ตับอ่อนอักเสบ, มะเร็งตับ, มะเร็งใน
ท่อน้ำดี เป็นต้น

คัมภีร์ปรมัตถโชติกา อรรถกถาขุททกนิกาย กล่าวว่

คุณป่วงเป็นดีซ่าน

“คิ มี ๒ ชนิด คือ คีนอกถุงน้ำดี คีใน
ถุงน้ำดี เมื่อคีนอกถุงน้ำดีกำเริบ ทำให้ตาเหลือง เวียน
ศีรษะ ตัวสั่น คันตามเนื้อตัว เป็นต้น แต่เมื่อคีใน
ถุงน้ำดีกำเริบ ทำให้สัตว์เป็นบ้า อาจทำในสิ่งที่ไม่ควร
ทำ บุคในสิ่งไม่ควรบุค คิดในสิ่งที่ไม่ควรคิดได้
ภาษาชาวบ้านเรียกว่า คนคิกำเริบ”

๒. โรคที่เกิดจากเสมหะ เสมหะ หมายถึง น้ำเมือกที่ออกจากลำคอ ทรวงอก และลำไส้ เกิดจากการระคายเคือง หรืออักเสบของระบบทางเดินหายใจและปอด ทำให้ร่างกายผลิตน้ำคัสต์หลังที่มีลักษณะเป็นน้ำเมือกเหลวใส ถ้าหลั่งออกทางจมูกเรียกว่า น้ำมูก ออกทางปากเรียกว่า เสลด

เสมหะ ที่ขังในระบบทางเดินหายใจ ทำเป็นโรคหวัดชนิดต่างๆ ไซนัสอักเสบมีอาการไอ จาม ถ้าขังในปอด ทำให้ร่างกายมีออกซิเจนต่ำ เกิดการอ่อนเพลียหน้ามืด เป็นต้น

คัมภีร์ปรมัตถโชติกา อรรถกถาขุททกนิกาย กล่าวว่
“ในร่างกายคน มีเสมหะประมาณหนึ่งบาตร มีสีขาวเหมือนน้ำในดวงตะกั่ว ตั้งอยู่ในท้อง และโดยปกติในท้องจะมีกลิ่นเหม็นคล้ายซากคน แต่เมื่อมีเสมหะนอกอุทสนาขึ้นจะช่วยปิดกลิ่นเหม็นไม่ให้พุ่งออกทางปากจากการเรอ เหมือนไม้กระดานที่ไว้ปิดส่วน”

๓. โรคที่เกิดจากลม ลม เป็นหนึ่งในธาตุ ๔ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม ที่ประชุมกันเป็นกาย ธาตุลมในร่างกาย เช่น ลมพัดขึ้นเบื้องบน ลมพัดลงเบื้องต่ำ ลมในท้อง ลมในไส้ ลมพัดไปตามตัว ลมหายใจ เป็นต้น เมื่อธาตุลมในร่างกายแปรปรวน ไม่ทำงานเป็นปกติ ทำให้เกิดโรคได้ เช่น วิงเวียนศีรษะ หน้ามืด คลื่นไส้อาเจียน เป็นต้น

๔. โรคที่เกิดจากดี เสมหะ ลม โรคชนิดนี้ ภาษาพระ เรียกว่า อาพาธสันนิบาต คือ โรคที่เกิดจากการประชุมกันของสมมติฐานทั้ง ๓ นั้น ภาษาทางการแพทย์ เรียกว่า ไซสันนิบาตซึ่งผู้ป่วยจะมีอาการเป็นไข้ชั๊กกระดูกและบ่นเพ้อ เป็นต้น

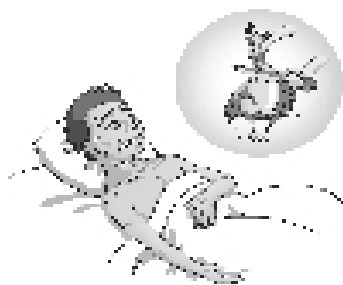
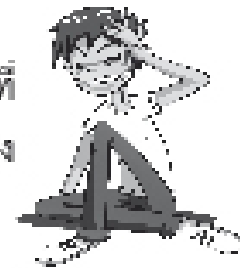

๕. โรคที่เกิดจากฤดูกาลแปรปรวน ฤดูกาล
ในที่นี่หมายถึงสภาวะดินฟ้าอากาศ เกิดความเปลี่ยนแปลง
เช่น หนาวจัด ร้อนจัด เป็นต้น ก็เป็นเหตุให้ร่างกายปรับตัว
ไม่ทัน ทำให้ไม่สบายได้

๖. โรคที่เกิดจากบริหารร่างกายไม่สม่ำเสมอ
หมายถึง โรคที่เกิดจากการจับจดอยู่กับอิริยาบถ ๔ คือ
เดิน ยืน นิ่ง นอน อย่างใดอย่างหนึ่งนานจนเกินไป
เป็นสาเหตุให้เกิดโรคได้ เช่น นิ่งนานๆ ก็ทำให้ปวดหลัง
หรือเป็นโรคโรคเลือดวงทวาร เป็นต้น

๗. โรคที่เกิดจากการถูกทำร้าย หมายถึง โรคที่
เกิดจากกระทำของคน สัตว์ทำให้ได้รับบาดเจ็บ เช่น ถูกแทง
ถูกสุนัขกัด เป็นต้น

๘. โรคที่เกิดจากผลกรรม หมายถึง โรคที่
เกิดจากการทำทุจริตทางกาย วาจา ใจ ทั้งในอดีตชาติ
ปัจจุบันชาติ โดยมากมักเกิดจากการผิดศีล เช่น ฆ่าสัตว์
ชาตินี้จึงเป็นโรคร้ายที่รักษาไม่หาย เบียดเบียนสัตว์
ชาตินี้ทำให้ป่วยเรื้อรัง ๓ วันตี ๔ วันไข้ เป็นต้น

โรคจากสมมติฐาน ๗ ประการแรก อาจรักษาได้ด้วยยา แต่ถ้ามี
เหตุจากกรรมเก่า ไม่อาจรักษาด้วยยาอย่างเดียว ต้องรักษาทางใจ ด้วยการ
สวดมนต์ ทำสมาธิภาวนา รวมถึงใช้ยาธรรมโอสถ คือ เปลี่ยนพฤติกรรม
ในปัจจุบัน ให้เป็นคนทำดี พูดดี คิดดี เข้าช่วยอีกทางหนึ่ง เช่น พระนาง
โรหิตินี้องสาวพระอนรุทธะ เป็นโรคเรื้อนจากกรรมเก่า พระพี่ชายจึงแนะนำ
ให้สร้างหอฉัน ปลูกตอาสนะ จัดน้ำดื่มถวายพระ เมื่อนางปฏิบัติตามทำให้
หายจากโรคเรื้อน

สมมติฐานที่ทำให้เกิด โรคทางใจ

โรคทางใจ มีสมมติฐานเกิดจากกิเลส โดยเฉพาะกิเลสที่เป็นตัวการใหญ่ คือ ความโลภ โกรธ หลง เพราะเมื่อกิเลส ๓ ตัวนี้เกิดขึ้นทำให้ผู้นั้นมีความตรึงตรึงนึกคิดไปในทางชั่วทั้งสิ้น ภาษาพระเรียกว่า อกุศลวิตก เช่น ความโลภเกิดขึ้น ก็คิดอยากได้เป็นของตน มีความโกรธเกิดขึ้น ก็คิดจ้องล้างจ้องผลาญ มีความหลงเกิดขึ้น ก็คิดไปในทางเบียดเบียนผู้อื่น เป็นต้น

คนที่ป่วยโรคทางใจ อันเกิดจากกิเลสรุนแรงจัด เรียกอีกอย่างว่า เป็นโรคภูมิแพ้ทางใจ คนที่เป็นโรคนี้อาจมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่มากระทบประสาทสัมผัสผิดปกติไปจากคนส่วนใหญ่รู้สึกกัน เช่น ตาเห็นของสวยงาม คนทั่วไปคิดว่าเป็นธรรมดา ทว่าคนเป็นโรคนี้อาจไม่คิดอย่างนั้น กลับเกิดความหวั่นไหวในจิต คิดอยากได้มาครอบครองจนเกินขอบเขต เป็นเหตุให้ทำทุจริตเพื่อให้ได้สิ่งนั้น เป็นต้น คนเป็นโรคภูมิแพ้ทางใจ จึงมีผลร้ายกว่าโรคภูมิแพ้วางกายมากมายนัก

โรคภูมิแพ้ทางกาย แพทย์วินิจฉัยว่า เกิดจากภูมิคุ้มกันร่างกายบกพร่อง โรคภูมิแพ้ทางใจ พระพุทธเจ้าวินิจฉัยว่า เกิดจากภูมิคุ้มกันกิเลส

บกพร่อง โรคภูมิแพ้ เป็นโรคที่รักษาได้ คือ โรค

ภูมิแพ้ทางกาย ก็อาศัยยาตามแพทย์สั่ง หรืออยู่ในที่อากาศดีก็มีโอกาสหายขาด แต่โรคภูมิแพ้ทางใจ ต้องอาศัยธรรมโอสถของพระพุทธองค์ มาประพฤติปฏิบัติขัดเกลาจรตอธยาศัย ให้กิเลสค่อยๆ บรรเทาเบาบาง จนกระทั่งจางหายไปจากใจในที่สุด

กายไม่น่าหวั่น น่ากลัวกว่านั้น คือโรคหัวใจ

กายกับใจนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น ความเจ็บป่วย ด้านหนึ่งอาจส่งผลอีกด้านหนึ่งได้ เช่น คนป่วยทางกาย ถ้าใจตก หรือใจเสีย ที่ป่วยน้อยก็ป่วยมาก ที่ป่วยมากก็ทรุดหนักไปอีก โรคทางใจบางอย่าง ก็ทำให้เกิดโรคทางกาย เช่น ความวิตกกังวล เครียดมากๆ ก็ทำให้ปวดหัว หน้ามืดตาสาย หรือเป็นโรคกระเพาะได้

ความเจ็บป่วย ไม่ว่าจะทางกายหรือใจ เมื่อเกิดขึ้นทำให้เป็นทุกข์ เพราะเป็นทุกข์ประจำสังขาร วิธีแก้ทุกข์ยามเจ็บป่วย พระเดชพระคุณ พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช) ป.ธ. ๘, ราชบัณฑิต แนะนำว่า

“ให้ตัดความทุกข์ที่ไม่จำเป็นลงบ้าง คือ บางครั้งตัวทุกข์ มันมีอยู่อย่างเดียว แต่คนไปเน้นทุกข์ที่ไม่จำเป็นอีกมากมาย ทำให้ทุกข์เพิ่มขึ้น เช่น เจ็บป่วยขึ้นมา ทุกข์ตัวจริง ๆ คือ ป่วย แต่บางคนก็แวบเกิด ป่วยก็ป่วยยังคิดต่อไปว่า หมอไม่เอาใจใส่ ยาไม่ดีทำให้หายช้า นยาบาลไม่ดูแล ลูกคัวเหนื่อยแฉ่งไม่มาเยี่ยม คิดเรื่อยเปื่อย ความจริง ทุกข์มันมีอยู่อย่างเดียว คือ ป่วย นอกนั้น เป็นทุกข์ นอกรายการที่เจ้าตัวเรณูมาทั้งนั้น เป็นทุกข์โดยไม่จำเป็นเลย ทุกข์ประเภทหลังนี้ หมอก็รักษาไม่ได้ เจ้าตัวต้องจัดการเรณูออกไปเอง”

* คัดจากหนังสือไซ่อซ้องใจ จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เสียงเชียงฯ

ต่อกันอย่างไรในยามเจ็บไข้ เพื่อให้ทุกฝ่ายได้ประโยชน์สุข

ยามเจ็บป่วยก็ต้องรักษาตน ทั้งยังต้องเกี่ยวข้องกับคนอื่นอีกมากมาย เช่น หมอ พยาบาล ญาติ มิตร เป็นต้น เรื่องนี้พระราชวิจิตรปฏิภาณ (สุนทร ญาณสุนทรโร) ได้แนะนำถึงวิธีปฏิบัติตนของบุคคลต่างๆ ไว้ว่า

“เรื่องของแพทย์-พยาบาล-คนไข้-คนเฝ้าไข้ จะเป็นเรื่องง่ายต่อการรักษา เป็นคุณแก่ทุกฝ่าย ถ้าทุกฝ่ายทุกคนนำเอาคำสอนของพระ-

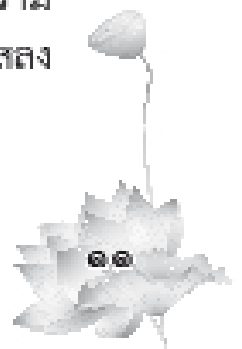
พุทธเจ้าไปปฏิบัติ อ่านแล้วจะรู้ว่า พระพุทธเจ้า ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อสัตว์โลกอย่างเหลือเกิน สมกับคำว่า พุทธรัตนะ คือ ดวงแก้วเนรมิตของ สัตว์โลก และเพื่อให้ง่ายต่อการกำหนดหน้าที่ จึงได้นำมาผูกเป็นข้อปฏิบัติของแต่ละฝ่ายไว้ เพื่อ จำให้แม่นยำ ปฏิบัติให้มั่น

คุณสมบัติของแพทย์-พยาบาลที่ดี ๑. ทำอาชีพด้วยใจรัก ๒. รู้จักจัดยา ๓. ตามบันทึกอาการ ๔. อย่าให้รับประทานของแสดง ๕. อย่าแสดงอาการเบื่อหน่าย

คุณสมบัติของคนไข้ที่ดี ๑. เล่าอาการโดยไม่ปิดบัง ๒. เชื่อฟังแพทย์-พยาบาล ๓. อดทนต่อการรักษา ๔. กินยาตามแพทย์สั่ง ๕. ให้ระวังของแสดง

คุณสมบัติของคนเฝ้าไข้ที่ดี ๑. ให้กำลังใจคนไข้ ๒. ให้ความร่วมมือกับโรงพยาบาล ๓. ให้ทานแต่ยาที่แพทย์สั่ง ๔. ให้ระวังของแสดง ๕. ชี้แจงอาการอย่าปิดบัง ๖. อย่าส่งเสียงดังรบกวนผู้อื่น”*

* คัดจากหนังสือพระพุทธเจ้าเยี่ยมไข้ จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เสียงเชียงฯ

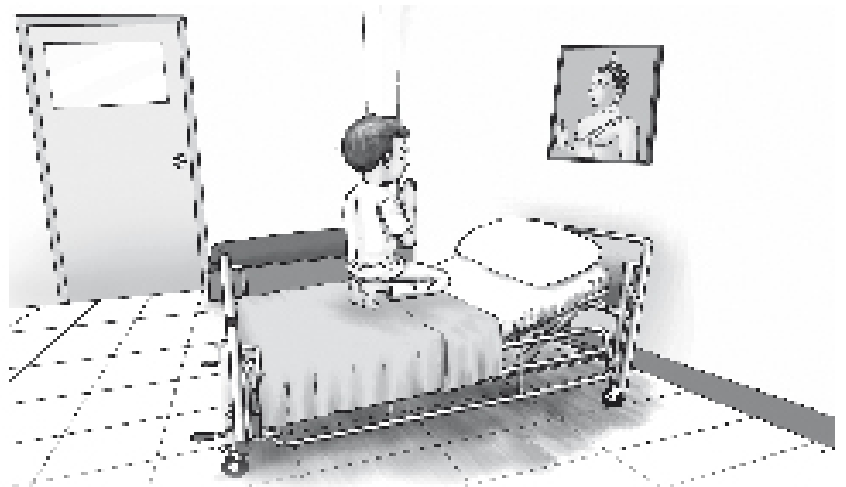
มนต์รักษากาย-ใจ ในยามเจ็บป่วย

หลังเสนอเรื่องโรค ตามความหมายศัพท์ สาเหตุทำให้เกิดโรค และวิธีรักษาข้างต้นที่ผ่านมา ทั้งนี้ ไม่ว่ากายจะเกิดโรคอะไรก็ตาม เราผู้เป็นพุทธศาสนิกชนก็ต้องไม่ลืมรักษาใจไม่ให้ป่วยตามไปด้วย

การรักษาโรคในวิชาการทางการแพทย์ จะมุ่งรักษาไปตามอาการที่ปรากฏอาการทางกาย หรือตามสมมติฐานของโรคเป็นหลัก แต่การรักษาโรคของพระพุทธเจ้า ทรงแนะนำให้รักษาโรคทางกายไปพร้อมกับการรักษาใจ เพราะทรงมองว่า กายกับใจนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น การรักษาโรคจึงต้องทำควบคู่กันไป

การรักษาทางกาย ทรงสอนว่า ต้องทำความสบายให้เกิดขึ้น ต้องรู้ประมาณในสิ่งที่สบายแต่พอดี กินยาตามแพทย์สั่ง บอกอาการตามความเป็นจริง อดทนต่อทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น

การรักษาทางใจ ทรงสอนให้พิจารณาเห็นความเจ็บป่วยเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตว่า “เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้” ทั้งนี้ ก็เพื่อวันใดเกิดเจ็บป่วยจะได้ทำใจยอมรับความจริง เรียกว่า ป่วยแต่กาย อย่าให้ใจป่วยตาม

พุทธมนต์ มีผลรักษาโรคอย่างไร ?

ในพระพุทธศาสนา มีหลักฐานว่า พระพุทธเจ้าทรงรักษาพระสาวก
ผู้อาพาธด้วยพระพุทธานต์อยู่หลายครั้ง หรือแม้พระองค์เองประชวร ก็ได้
ให้พระสาวกสวดพระพุทธานต์ถวายเพื่อบรรเทาความเจ็บไข้ นี่จึงยืนยันได้
ว่า พระพุทธานต์ มีอานุภาพรักษาโรคทางกาย โรคทางใจได้ ซึ่งมีนัยว่า
โรคทางกายและโรคทางใจจะต้องรักษาควบคู่กันไป และมีความสำคัญ
เท่าๆ กัน

พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยูรธ ปยุตฺโต) ท่านแนะนำไว้ว่า

“เป็นธรรมดาว่า กายกับใจนั้นเป็นสิ่งที่อาศัยกันและกัน นอกกายเจ็บป่วย
ไม่สบาย คนทั่วไปก็มักจะนวลจิตใจไม่สบาย เศร้าหมอง กระทบกระเทือน
กระส่ายไปด้วย และในทำนองเดียวกัน เมื่อจิตใจไม่สบายก็ปล่อยให้กายไม่สบาย
ไปด้วย เริ่มตั้งแต่รับประทานอาหารไม่ได้ ร่างกาย
เศร้าหมอง ฝันวณชอุบซิด

ในทางตรงกันข้าม คือ ในทางที่ดี ถ้าจิตใจดีสบาย
บางทีก็กลับมากช่วยกาย เช่น ในยามเจ็บป่วย ถ้าจิตใจสบาย
เช่น มีกำลังใจ หรือจิตใจดวงใสเบิกบาน โรคที่เป็นมาก
ก็กลายเป็นน้อย หรือที่จะหายยากก็หายง่ายขึ้น ยิ่งถ้าหากว่า
กำลังใจที่คั่นนั้นมีมากถึงระดับหนึ่ง ไม่เพียงแต่ให้โรคบรรเทา
เท่านั้น แต่อาจจะช่วยรักษาโรคไปด้วยเลย ทั้งนี้ก็อยู่ที่ว่าจะช่วยทำใจของเรา หรือรักษา
ใจของเราได้มากแค่ไหน”

* คัดจากหนังสือโพชนงส์ พุทธวิธีเสริมสุขภาพ

ความอัศจรรย์โพษมังคปรีตร

พิชิตโรค

ผู้เรียบเรียงมีโอกาสได้พูดคุยกับคุณพีพรพิมล สุรินทร์วงศ์ ในคราวพิมพ์หนังสือโพษมังคปรีตร พุทธฤทธิ์พิชิตโรค จำนวน ๑,๕๐๐ เล่ม เพื่อแจกเป็นธรรมทาน โดยคุณพีบอกว่า “เป็นโชคดี ที่พี่ได้พบหนังสือเล่มนี้ ทำให้มีกำลังใจดีในการรักษาตัว” เมื่อผู้เรียบเรียงได้อ่านความในใจที่ได้จากการสวดบทโพษมังคปรีตร จึงขออนุญาตนำมาเผยแพร่เป็นวิทยาทานแก่ผู้อ่านท่านอื่น ซึ่งก็ได้รับอนุญาตตามความประสงค์

“เมื่อรู้ว่าป่วยเป็นมะเร็งเต้านม เมื่อต้นปี ๒๕๕๓ จึงเข้ารับการรักษาตัวด้วยการผ่าตัดและให้ยาเคมีบำบัด ในช่วงนั้นคนในครอบครัวญาติ ผู้มีพระคุณ พี่ๆ น้อง ต่างมาเยี่ยมเยียน โทรมาสรางขวัญกำลังใจ ทั้งยังนำหนังสือ และซีดีที่เป็นประโยชน์มากมาย ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับโรคที่เป็นอยู่ หนึ่งในนั้น มีหนังสือโพษมังคปรีตร พุทธฤทธิ์พิชิตโรค ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้สติในการรักษาตัว ในยามต้องเผชิญกับสิ่งที่รู้สึกว้ากฤตที่สุด คือ การรักษาด้วยการให้เคมีบำบัด หรือที่เรียกว่า คีโม

คนธรรมดา เมื่อรู้ว่าต้องให้ยาคีโม เชื่อว่าต้องมีความวิตกกังวล สำหรับการผ่าตัดนั้นไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าวิตกเลย หลังผ่าตัดจึงได้รักษาต่อด้วยการให้คีโม เพียงเข็มแรกก็เป็นไปตามคาด คือ ได้รับผลข้างเคียงของยา ร่างกายตอนนั้นนับว่าแย่มากๆ พยายามหาทางดับทุกข์ และความวิตก

ขณะนั้นได้รำลึกถึงบทสวดมนต์โพษมังคปรีตร จึงได้นำมาอ่านและทบทวนอย่างละเอียดทุกถ้อยคำ โดยเฉพาะคำแปลทั้ง ๗ ข้อ จึงตั้งสติคิดตามให้เข้าถึง เพื่อนำสู่การปฏิบัติให้เห็นจริง

